

РЕШЕНИЕ

№ 7269

гр. С., 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г.СТ.Т.

при участието на секретаря М.ИВ.С.
като разгледа докладваното от Г.СТ.Т. Гражданско дело № 20221110144966
по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1, във вр. с чл. 415 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от „Т.С. ЕАД“ с ЕИК: ***** и адрес: гр. С., ЖК „КР.С.“, УЛ. „Я“ 23, общ. Столична, обл. С. (столица), против Р. Х. Ж. с ЕГН: ***** и адрес: гр. С., ул. „Д.Н.“ № 12, ет. 02, ап. 08, общ. Столична, обл. С. (столица), за признаване за установено по отношение на ответника, че дължи на "Т.С." ЕАД сумата в размер на 617,20 лева (шестстотин и седемнадесет лева и 20 стотинки), представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот представляващ ап. 54, в гр. С., ЖК „Р.К.“, бл****, вх.В, ет.2, за период от 01.05.2018 г. до 31.12.2018 г., ведно със законна лихва за период от 29.12.2021 г. до изплащане на вземането, сумата 135,90 лева (сто тридесет и пет лева и 90 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2019 г. до 14.12.2021 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 20.01.2022 г. по ч.гр.д. № 74230/2021 г. по описа на СРС, 178 състав.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия от 2016 г., чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителя без да е необходимо изричното им приемане, защото има качеството на потребител на ТЕ, тъй като е собственик на топлоснабдения имот. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е престириал насрещно – не е заплатил дължимата цена. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за

който е доставена енергията, като съгласно приложимите ОУ изпада в забава само за задълженията, за които е изготвена изравнителна сметка. Сочи, че потребителят дължи и заплащане на услугата „дялово разпределение“, за стойността на която е издавана фактура със срок на плащане, поради което ответната страна е в забава. Претендира разноски.

В срока за отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК такъв е постъпил от ответника чрез адв. С. Г. (особен представител), в който подробно се оспорват предявените искове. Оспорва се наличието на облигационно отношение, оспорва се имотът да е топлоснабден, оспорва се фактът на доставка на топлинна енергия, оспорва се ищецът да е определил и осигурил в абонатната станция температурен режим за отопление и за БГВ, съответстващ на нормативните изисквания. Оспорва се отчитането, извършвано от ищеца. Оспорва се ОУ на ответника за стопански нужди да са влезли в сила и да са били приложими. Оспорва измерването и отчитането на средствата за измерване. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Навеждат се доводи за недопустимост на иска. Иска се претенцията да бъде отхвърлена.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, съгласно разпоредбите на 235 ГПК, установи следното от фактическа и правна страна:

Предявени са по реда на чл. 422, във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК обективно и кумулативно съединени искове с правна квалификация чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Първата предпоставка за основателност на иска по чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 150 ЗЕ, е наличието на валидно възникнало договорно правоотношение между страните за продажба и доставка на топлинна енергия на основание чл. 150 ЗЕ.

Продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, на основание чл. 150 ЗЕ. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в наредбата по чл. 36, ал. 3 ЗЕ. На основание чл. 153, ал. 6 ЗЕ, клиентите в сграда – етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата.

В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване качеството на ответницата на клиент на топлинна енергия за процесния период по отношение на посочения в исковата молба топлоснабден имот с адрес гр. С., ЖК „Р.К.“, бл****, вх.В, ет.2, като в тази връзка на ищеца е била разпределена и доказателствената

тежест за установяване на това обстоятелство с доклада, изготвен по реда на чл. 146, ал. 1 ГПК.

В случая по делото не са представени доказателства, че ответникът е собственик на посочения в исковата молба топлоснабден имот през процесния период, както се твърди от ищеца.

По делото е приет като писмено доказателство нотариален акт за продажба на недвижим имот № ***, том трети, рег. № *****, дело № 497/2018 г., от който се установява, че на 21.12.2018 г. ответникът Р. Х. Ж. е прехвърлил собствеността върху описания в исковата молба имот на С.Т.Д.Д.. Не се установява обаче кога този имот е придобит от ответника, респективно, че последният е бил собственик на имота през целия процесен период.

От цитираните норми на ЗЕ следва, че купувач (страна) по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на собственост. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни правоотношения с ищцовото дружество.

При спор кой е собственикът на процесния имот, т.е. кой е страна по твърдяното облигационно правоотношение, респ. кой е купувач по договора за продажба на топлинна енергия (арг. чл. 110, ал. 2 ЗС), ищецът е длъжен чрез пълно и главно доказване по правилата на чл. 154, ал. 1 ГПК да установи този правнорелевантен факт, като не може да се позовава на индиции - напр. изявления преди процесния период.

С оглед на наведеното в отговора на исковата молба и поддържано в продължение на целия исков процес възразение на ответника - чрез назначения от съда по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител, че не е потребител на топлинна енергия през релевантния период, т.е. че не е страна по твърдяното облигационно правоотношение, съдът с доклада по делото, е указал на ищеца, че нему принадлежи процесуалното задължение (доказателствената тежест) да установи, че ответникът е потребител на топлинна енергия по смисъла на ЗЕ.

Настоящият състав намира, че представеният нотариален акт не може да се установи правнорелевантното обстоятелство, че именно ответникът е бил носител на право на собственост върху топлоснабденото жилище през релевантния период. Следователно, съдът трябва да приеме за неосъществени в обективната действителност правнорелевантни факти, които не са установени по безспорен начин чрез допустимите доказателствени средства в настоящия исков процес.

Така въпреки че в доклада по делото СРС е дал конкретни и точни указания на ищеца кои правнорелевантни факти следва да установи, до края на съдебното дирене пред настоящата съдебна инстанция ищецът не доказва поддържаното в исковата молба твърдение, че ответникът е бил титуляр на право на собственост върху описания в исковата молба имот през процесния период.

В този смисъл, ищецът не доказва не само, че ответникът е бил собственик или носители на ограничено вещно право на ползване на процесния апартамент през релевантния момент, но и че през процесния период ответникът е бил страна по процесния договор за доставка на топлинна енергия, т.е. че е бил "потребител" по смисъла на ЗЕ. А както бе изяснено, нормативно са установени страните по тези договори при Общи условия, като купувачите са само собствениците и ползвателите на имота въз основа на учредено вещно право на ползване, респ. лицата, които изрично са изявили воля за сключване на договор за доставка на топлинна енергия.

Именно по правилата за разпределяне на доказателствената тежест по чл. 154, ал. 1 ГПК ответникът по процесния иск може да приеме пасивно поведение, тъй като ищецът е носител на процесуалното задължение за установяване осъществяването на твърдените обстоятелства - възникването на твърдяното облигационно правоотношение, породено от договор за продажба на топлинна енергия.

От друга страна, за да отблъсне исковата претенция, ответникът може да проведе само обратно и непълно доказване, като разколебае доказателствената сила на представените от ищеца годни в гражданския процес доказателства.

Гражданският исков процес е състезателно производство (арг. чл. 8, ал. 2 ГПК), в което по правилата за разпределяне на доказателствената тежест - чл. 154, ал. 1 ГПК, страните навеждат факти и доказателства за установяване на действителното фактическо положение. Едва след като безспорно, несъмнено се установят в гражданския процес правнорелевантните обстоятелства, съдът е длъжен да ги субсумира под приложимата правна норма, като допусне принудителното изпълнение на предявеното притезание.

В този смисъл крайният съдебен акт не може да се основава на житейски предположения, неподкрепени с други годни доказателства по делото, и да бъде постановяван въз основа на недоказани фактически твърдения.

Тъй като от събраните по делото доказателства не се установи при условията на пълно и главно доказване, че през процесния период ответникът е бил "потребител на топлинна енергия" по смисъла на ЗЕ, предявеният главен иск трябва да бъде отхвърлен.

Понеже вземанията за заплащане на мораторна законна лихва са добавъчни, несамостоятелни, при невъзникването на главното парично задължение следва да бъде отхвърлен и акцесорният иск.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има само ответникът. Той не претендира такИ., а в производството е представляван от особен представител, чието възнаграждение е заплатено от депозит, внесен от ищеца.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, във вр. с чл. 415 ГПК от „Т.С. ЕАД“ с ЕИК: ***** и адрес: гр. С., ЖК „КР.С.“, УЛ. “Я“ 23, общ. Столична, обл. С. (столица), против Р. Х. Ж. с ЕГН: ***** и адрес: гр. С., ул. „Д.Н.“ № 12, ет. 02, ап. 08, общ. Столична, обл. С. (столица), искове с правна квалификация чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване за установено, че ответникът Р. Х. Ж. дължи на ищеца "Т.С." ЕАД както следва: 617,20 лева (шестстотин и седемнадесет лева и 20 стотинки), представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот представляващ ап. 54, в гр. С., ЖК „Р.К.“, бл****, вх.В, ет.2, за период от 01.05.2018 г. до 31.12.2018 г., ведно със законна лихва за период от 29.12.2021 г. до изплащане на вземането, сумата 135,90 лева (сто тридесет и пет лева и 90 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2019 г. до 14.12.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 20.01.2022 г. по ч.гр. дело № 74230/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 178 състав.

Решението подлежи на обжалване по реда на глава XX от Гражданския процесуален кодекс пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____